

Het niet betalen van alimentatiegeld vormt één van de belangrijkste bronnen van armoede bij éénouder gezinnen, waaronder een steeds groter aantal vrouwen. Uit een studie van de universiteit van Luik uit 1995 blijkt dat in 19% van de gevallen de alimentatie helemaal niet wordt betaald, in 22% is er slechts een gedeeltelijke, onregelmatige of laattijdige betaling.

Voor het eerste wetsvoorstel hierrond moeten we teruggaan tot 1974. Het werd echter nooit gestemd. Het probleem in verband met de uitbetaling van alimentatiegeld sleept dus al lang aan, bovendien wordt het steeds actueler, gezien ook de echtscheidingen in de lift zitten.

Sindsdien zijn het eigenlijk uitsluitend feministische organisaties geweest die druk zijn blijven uitoefenen voor het behoud van het recht op levensonderhoud voor gescheiden vrouwen. Op zeker moment werd er dan een nieuw wetsvoorstel naar voor geschoven in het kader van het Belgisch eisen-platform van de Wereld Vrouwenmars. Het ontwerp werd voorgelegd aan de politieke vertegenwoordigers. "Om het recht op levensonderhoud voor gescheiden vrouwen te garanderen, eisen we de oprichting van een speciaal alimentatiefonds. Wij weigeren immers te aanvaarden dat 60% van de bestaansminimumtrekkers alleenstaande vrouwen met kinderen ten laste zijn, enkel en alleen omdat hun recht op alimentatie geschonden werd. Eerder dan vrouwen volledig afhankelijk te maken van het OCMW, vragen wij de oprichting van een alimentatiefonds, binnen het kader van het ministerie van Justitie. Dit fonds zou dan alle alimentatiegelden ontvangen en tijdig overschrijven op de rekening van de rechthebbenden. Een dergelijk fonds zou moeten verhinderen dat particulieren onnodig veel geld verliezen aan procedures om toch maar het geld te bekomen. Het vraagt in feite geen grote financiële inspanningen. Eerder dan begeleiding te organiseren op het moment dat de armoede zich reeds heeft kunnen nestelen, is dit voorstel erop gericht om een recht te verzekeren, via een automatisch stortingsmechanisme om zo de armoede te snel af te zijn."

"Zonder verdere parlementaire spelletjes zou het alimentatiefonds reeds tegen het einde van 2002 operationeel moeten zijn", zo schrijft een journaliste van Le Soir. Het klopt inderdaad dat dit nieuwe wetsvoorstel kan rekenen op een brede consensus onder de parlementairen van alle partijen die de tekst ondertekenden. Dat is al een stap vooruit, al is de buit nog niet binnen. De zeer liberale minister van Financiën, Reynders, rekent er immers op om het alimentatiefonds onder te brengen in zijn departement. Waarom neemt de (al even liberale) minister van Justitie, Verwilghen, zijn verantwoordelijkheid niet, zoals de feministen vragen.

Reynders verklaarde dat er "gezien moet worden, hoe de staat de noodzakelijke financiële middelen bij elkaar zal krijgen. Een eerste budget van 7,5 miljoen euro werd reeds voorzien door het ministerie van Sociale Zaken. De rest zal moeten gevonden worden tijdens de opstelling van de begroting van 2003." Vraag is echter hoe priortair de oprichting van dit fonds is in de ogen van Didier Reynders.

Nu al weten we dat de voorziene som geld niet zal volstaan. Er zal dus voorgesteld worden om 10% van het alimentatiegeld af te houden om extra middelen te verzamelen voor het fonds. Voorts ziet het ernaar uit dat mannen die niet betalen aan het fonds, niet meteen een boete zullen krijgen, als ze uiteindelijk nog laattijdig betalen. Gaat het systeem op die wijze niet tot nog meer laksheid leiden?

Voorts blijft het natuurlijk de vraag of de parlementairen die inderdaad voor het voorstel gewonnen zijn, het zullen halen van hun collega's die van mening zijn dat de OCMW's dit probleem verder kunnen blijven behandelen? Een antwoord op deze vragen is er nog niet, maar het is duidelijk dat we waakzaam moeten blijven. Uiteraard vinden wij het positief dat de Minister voor Gelijke Kansen middelen heeft vrijgemaakt voor de strijd tegen geweld op vrouwen. Maar wanneer er ook geen middelen komen om éénouder gezinnen het recht te verschaffen op een waardige wijze te kunnen leven, vervallen er opnieuw zeer veel vrouwen in armoede.

En dan staan we dus geen stap verder, want iedereen weet dat geweld en armoede hand in hand gaan. Een reden te meer voor de meerderheidspartijen om niet te talmen!